

на лицето му и постоянните заржки: — Вечеръ всичкия доби тъкъ трѣбва да се помоли на вода, слушашъ ли!

Когато Желѣзко бѣше при овцитѣ, Латинка спѣше съ деветгодишното момиченце на Ставрювица. Детето видѣ, че чичо му остана, та самичко се прибра при майка си.

— Мамо, тука ли ще спа?

— Тука. маминото, тука, — рече тържествуващо и злорадо Ставрювица. — Тази вечеръ чинка ти Латинка ще види дървения Господъ...

Латинка бѣше приготвила леглото и чакаше. Когато Желѣзко влѣзе, тя стана бързо, срещна го и ови рѣцетѣ си около шията му.

— Пустни ме, — рече той грубо, но гласътъ му трепна и го издаде. — Пустни ме! — повтори той, като се мъчеше да бжде студенъ и безсърдеченъ. Но една топла, сладостна трѣпка полази по цѣлото му тѣло и го обезсили. Още малко и той самъ щѣше да я пригърне, да я притисне, да забрави крамолата и да се стопи въ пригръдкитѣ ѝ. Но глухото пѣшкане на стария и злобниятъ съсъкъ на майка му го стреснаха като отъ нѣкакъвъ лекъ, приятенъ сънъ. Той я отблъсна и изпсува безсрамно и гнѣсно. Латинка трепна, дръпна се и го изгледа плахо опечалена.

— Желѣзко!

— Млъкъ!

— Желѣзко! — повтори тя умолително. — Какво ти е?... Ела, кажи ми!

— Знаешъ какво ми е! — отвърна той тронато и заканително.

— Кажи ми... моля ти се! — проплака тя и го пригърна горещо и силно.